

رفقای با مرام!

در یکی از مناظر بسیار زیبای کشورمون هستیم. جایی که خیلی ها ندونن کجاست. یکی از پاتوق هایی هستش که من و همسرم زیاد اینجا میایم. یک امامزاده بسیار کوچک به نام احمد بن محسن بن امام زین العابدین. بسیار بسیار حس معنوی خوبی داره. در مسیر کاشان به اصفهان تقریباً حدود صد و پنجاه کیلومتر مونده به اصفهان ، یک تابلو زده امامزاده ای بسیار کوچک و دوست داشتنی هست.

در این ویدیو بیشتر می خواستم در رابطه با پاتوق های معنوی صحبت کنم. اگر ما بحث رفاقت رو در پیش بگیریم ما در زندگی روزمره و انسانی خودمون رفیق هایی رو داریم. بعضی از این رفیق ها خیلی با حالن ، خیلی پاک و با معرفت و دوست داشتنی هستن ، بعضی هاشون زیاد با معرفت نیستن و فقط رفیق خوشی های آدم هستن و توی سختی ها غیبتون می زنه. انواع و اقسام دوست و رفیق ها رو داریم.

ولی یک سری از رفقای رو ما می تونیم برای خودمون در نظر بگیریم و باهاشون واقعاً رفاقت های عمیق و کار درست برقرار کنیم و اونها کی هستن؟ امامزاده ها یا شخصیت های روحانی و معنوی. هر کس توی هر زمینه ای که فاش هست. مثلاً بعضی ها با شهدا خیلی رفاقت های خوبی برقرار می کنن و واقعاً اینکه میگن: شهدا زنده هستند ، واقعاً زنده هستند.

ما نباید فکر کنیم که شهدا مردن و تموم شده رفته. رفاقت هایی رو می تونیم با شهدا پایه ریزی کنیم و با اونها در مسیر رفاقتی قرار بگیریم که سطحش خیلی بالاتر از رفاقت های دنیوی هست. تازه اینگونه رفاقت ها و آدم ها بسیار بسیار روح هایی هستن که خیلی با معرفت و با مرامند. یعنی اصلاً کلک و شيله پيله و دروغ و دغل توی دلشون ندارن.

خدا بهترین رفیق برای کسی که هیچ رفیقی ندارد

و اصلاً ارتباط دلی که آدم با رفیق های آسمانی پیدا می کنه یا رفیق های خودش ، اصلاً غیر قابل تصور هست. یکی از دوست های عزیز من که الان از دنیا رفتن ، خدا رحمتشون کنه ، ایشون یکی از رفیق هایی بودن که خیلی دوست داشتنی بودن. دوست داشتم بود ، ولی چون ما با هم تکواندو کار می کردیم ، من سالها پیش بچه بودم و ایشون بزرگتر بودن و جزو کمربند مشکی ها بودن.

یکی از نمونه رفیق هایی بودن که اگر شما سه نصف شب بهش زنگ می زدی ، می گفتی: منوچهر من پام درد می کنه ، دم خونه ات بود! اصلاً یک چیزی عجیبی بود. ندیدیم. همچنین پدیده ای تا الان بیست یا سی سال گذشته ، من ندیدم در رفاقت اینقدر خالص باشه. خدا رحمتش کنه. هر روز من هنوز بعد از بیست سی سال براش فاتحه می فرستم.

همچین رفیق هایی که در بعد انسانی خیلی کم و نادر هستن ، تازه خیلی بالاترش می شه رفاقت های معنوی. از اینجا که داشتیم رد می شدیم ، خانمم داشت از دور به این امامزاده دست تکون می داد و سلام می داد ، فکرشو نمی کرد من بیچم و بیام بالا. چون یک حالت گردنه کوچیکی داره و خیلی دوست داشتنیه. بهم گفت: عه اومدی؟ گفتم: بله. مگه میشه آدم به رفیقش سر نزنه؟

اینها همشون نورهایی هستن که بر می گردن به نور خداوند. که چه رفیقیه خدا! یا رفیق من لا رفیق له. رفیق کسی که هیچ رفیقی نداره ، خدا بهترین رفیق عالی ، قدرتمند ، دوست داشتنی ، همش میشه خدای متعال. جای شما خالی. الان هفده فروردین. شنبه که باید اصولاً غمناک ترین روز بعد از تعطیلات باشه ، ولی الحمدلله که ما خیلی خوبیم و شادیم. چرا؟

چون خداوند رو داریم. چون رفیق های معنوی داریم. اگر از این مسیر رد شدید ، حتماً به این امامزاده سری بزنید.